

Беседа Владике Артемија на празник Цвети 2017. године у манастиру Пресвете Богородице Тројеручице, Мушвете

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Ево, браћо и сестре, велики празник Господњи, празник Цвети. Празник који је спојен са јучерашњим догађајем, са васкрсењем праведнога Лазара.

Чули смо јуче пише у светоме писму, како је народ био запрепашћен видевши чудо када је Господ васкрсао мртваца после четири дана лежања у гробу. Народ је онда био одушевљен тиме, и чувши да Господ из Витаније иде у Јерусалим, они су му припремили величанствени дочек.

То је данашњи празник, када је Господ смирено и кротко, на магарету улазио у Јерусалим, као какав цар земаљски. Али Он је био не као цареви, пуни гордости и сујете, него смирено и кротко на магарету, а не на некоме бесном коњу улазио у Јерусалим.

Без обзира на све то, народ је у њему препознао великога учитеља, великога чудотворца, препознали да то уствари није обичан човек, него да је то оваплоћени Бог, Син Божији, и зато му је изашао у сусрет, са клицањем, са гранчицама од финика, са цвећем, простирали су хаљине своје, одело своје испред њега где је он требао да прође и сви су му клицали: „*Осана, благословен који иде у име Господње, цар Израилев*“. И тако је тај народ показао своју љубав према Господу Христу, али дешава се нешто необично са данашњим празником, догађаји се убрзавају и ми идемо страдањима Господњим, и после тога - Његовом славном Васкрсењу.

Народ је превртљива маса, народ није стабилан. Данас му је клицао: „*Осана*“, а за четири дана они вичу Пилату: „*Расни га, расни га!*“ Исти народ, каква се то промена десила у њима? Шта

се то збило? Полегли су манипулацијама јеврејских старешина, првосвештеника, књижевника, фарисеја који су наговорили народ да тражи од Пилата да Христа разапне, а да им пусти једнога разбојника - Вараву.

Али без обзира на све то, данашњи свети празник показује, браћо и сестре, да и ми треба да доживимо долазак Господа Христа у наше душе, у наше срце, као што је тада улазио у Јерусалим. Да га дочекамо са радошћу, са љубављу, али непромењено, да се не би и нама десило да после доласка Господа Христа, а Он долази када га примамо у Светој Тајни Причешћа, Његово тело и Његову крв примамо у себе, а често пута дешава се да одмах после тога ми делима својим, не речима, него делима распињемо Господа Христа у себи. Не тражимо да то уради неко други, Пилат или неко други, него сами то чинимо својим гресима, својим неделима, својом мржњом, својим лошим животом.

Зато да водимо рачуна, браћо и сестре, када се Богу молимо, када се причестимо Светим Телом и Крвљу Господа Христа, да чувамо ту светињу у себи као залог будућега, вечнога живота. Господ је ради тога дошао на земљу, установио Цркву своју, оставио у њој Свете Тајне и свете врлине, оставио је Себе за храну и пиће народу, јер је рекао једном приликом: *„Онај који једе тело моје и пије крв моју има живот у себи“*. Дакле, то су те светиње које треба да поштујемо, и пре свега, све то се базира на вери правој, на вери Православној, на вери коју је Господ проповедао три ипо године, коју су његови ученици и апостоли слушали, који су по заповести отишли по целом свету да ту веру проповедају и шире.

И та вера апостолска, преко њих и светих отаца наших, код нас преко Светога Саве српскога, дошла и до нас данас, браћо и сестре. То је свето предање које смо примили од наших светих отаца, и треба да се трудимо да ту веру одржимо и очувамо,

неизмењену, неискварену, неупрљану, и да ту веру свету предамо нашој деци и омладини да би и они по тој вери живели и Богу угађали, еда би смо када сви пођемо одавде нашли се у Царству Васкрслога господа који је и Васкрсао да би нама људима припремио живот вечни и наше васкрсење, да и ми тамо са свима светима славимо чудеснога Господа Христа, са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност. Амин.